

Arnhem, 30 april 2023

Lieve Prinses Beatrix,

In onze uitgestelde lente sneeuwt het bloesemblaadjes.

Het is vandaag 30 april. Koninginnedag.

Nu weet ik heus wel dat we dat niet meer vieren,
we zijn overgestapt van moeder op zoon,
gingen van *big hair* naar rossig baardje
en van hoedencollectie naar het blauwe pak.

En dat terwijl we in deze tijd juist snakken naar meer vrouwen aan de top.

Ik snap het trouwens wel. Niet dat mijn mijlpaaltjes op weg naar de eindigheid
gevierd worden in een oranje polonaise van koekhappende wildplassers;
maar ook ik sla mijn verjaardag liever over.

Al woon ik in een huis vol feest.

Ballonnen blijven hier soms een jaar rond hangen,
er wordt maanden van tevoren gefantaseerd over traktaties
en nadien ontbijten we nog dagenlang met taart.

Mijn kinderen lijken op mijn moeder:
ze vinden dat je alles moet vieren wat er gevierd kan worden.

Ze hebben gelijk, natuurlijk, en ik zing met liefde *lang zal die leven*,
maar zelf onderwerp van het lied ben ik liever niet.

Dit jaar schuil ik mijn verjaardag voorbij onder een optreden in Lokeren.

Koningsdag bracht ik knikkebollend door op het kleedje
waar mijn zoon zijn oude strips voor adviesprijs probeerde te verkopen,
mijn boeken de kansloze concurrentie aangingen met de weggeefkastjes
en onze cupcakes steeds harder en droger werden in de zon;
baksels waar we alleen winst op maakten als we de productiekosten negeerden.

Ons uurloon lag nog lager dan dat van een toneelschrijver.

Ondertussen schalden de beats over de weide en zongen de kinderen mee
met drankliederen over Bacardi Lemon, kachel zijn en nog een laatste nemen.

Of er een causaal verband is tussen deze maatschappelijke achteruitgang
en de overschakeling naar Koningsdag kan ik niet hard maken,
maar erg zou ik het niet vinden, lieve Beatrix, als uw kleindochter het overnam
en we gewoon weer teruggingen naar Koninginnedag.

Ik stel voor dat we tot die tijd Prinsessendag vieren.